

Půlstoletí péče o výchovu dětí

Scénář k rozhlasové reportáži pamětnice Gordany Jelínkové

Paní Gordana Jelínková se narodila po válce v Jugoslávii. Později se s rodiči vrátila zpět do Československa a rozhodla se zasvětit svůj profesní život dětem. Kromě výuky na základních školách si vyzkoušela také práci v dětském domově, kde pracovala také její maminka.

16:26 – 17:07 (16:55) (Tam to byla...)

„Tam to byla práce zajímavá, protože ty děti byly materiálně zajištěné, ale ony prostě neměly svoje věci, třeba svoje hračky. Takže já, když jsem měla něco, co třeba moje děti už nechtěly, tak maminka to nosila do toho domova a oni si to zavíraly do té skříňky nebo maminka třeba přivedla jedno dvě děti domů a voni se bály kočky, voni se bály psa. Neznaly ten rodinný život, protože ty děti přecházely z kojeneckého ústavu rovnou do toho domova, to byl dětský domov pro děti od tří do šesti let. To bylo v Dobrovského ulici u Imperiálu, dneska už to tam není.“

Po letech výuky na základní škole pracovala také jako zástupkyně ředitele školy. A vyzkoušela si i práci ředitelky, nikoli však v Karlových Varech, ale v podkrušnohorském Hroznětíně.

25:12 – 25:31 (Já jsem taky...)

„Já jsem taky nechtěla jít do Hroznětína, dojíždět, já jsem vstávala ve třičtvrtě na pět ráno, v šest hodin jsem seděla v autobuse, ve třičtvrtě na sedm jsem byla ve škole a odpoledne jsem jela zase vlakem nebo autobusem domů a chodila jsem pozdě domů a měla jsem dvě děti.“

26:15 – 26:21 (Pak můžu říct...)

„Pak můžu říct, že jsem tam byla docela ráda, že se mi tam líbilo. Byla tam spousta práce.“

26:28 – 26:42 (Pak jsem se starala...)

„Pak jsem se starala o opravy a tam třeba když přišlo jaro a začal tát sníh, tak v přízemí, kde byly šatny, bylo 20, 30 cm vody.“

Ředitelkou školy byla také v době Sametové revoluce. A kde ji zpráva o revoluci zastihla?

23:24 – 23:33 (Pamatuju si...)

„Pamatuju si, že jsme tenkrát byli na chalupě na Perninku, že jsme tam dělali podlahu a měli puštěný rádio a teď jsme slyšeli, co se děje v Praze.“

22:47 – 23:13 (Tak pro mě...)

„Pro mě Sametová revoluce celkem byl šok. Věděli jsme o disidentech, věděli jsme o Chartě 77, věděli jsme o 2000 slov nebo o Antichartě, ale zase ty zprávy nebyly takové, aby člověk očekával, že dojde k takovému převratu.“

Jaká to byla doba?

23:45 – 24:10 (Doba docela těžká...)

„Doba docela těžká, protože se začaly projevovat charaktery lidí. Lidi, kteří se předtím třeba tvářili jako nejlepší přátelé toho režimu, najednou rychle otočili a vlastně někdy se vyřizovaly i osobní věci a to se mi nelíbilo.“

To nebyl jediný problém, se kterým se paní Jelínková potýkala.

27:15 – 27:31 (Taky si pamatuju...)

„Taky si pamatuju, když, že jsem měla ve třídě 39 dětí na dějepis, třídy tam byly malé, to byly lavice ode zdi ke zdi. Ale zvládli jsme to, museli jsme to zvládnout.“

Tato slova jakoby charakterizovala přístup paní Jelínkové k dalším životním překážkám, o nichž nám vyprávěla. Plná elánu je stále a nových výzev se rozhodně neleká...